

Дата прийняття:	09/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF V.D. AND OTHERS v. RUSSIA (Application no. 72931/10)
Зміст:	<p>Заявники є громадянами Росії та проживають у місті Астрахань. Перша заявниця була або є опікуном інших семи заявників, у тому числі і Р., який перебував під її опікою з 20 липня 2001 року по 29 липня 2010 року.</p> <p>Так, одразу після народження в Р. було діагностовано декілька серйозних захворювань, тому перші 8 місяців свого життя він провів у лікарні. Оскільки батьки Р. вважали, що не зможуть забезпечити належного догляду за дитиною, вони домовилися з першою заявницею про опіку їхньої дитини, зважаючи на те, що перша заявниця мала кваліфікацію в галузі медицини та педіатрії.</p> <p>У листопаді 2001 року рішенням суду першу заявницю було призначено опікуном Р. У рішенні зазначалося про неможливість батьків забезпечити належний догляд Р., в результаті чого вони надали письмову згоду на призначення першої заявниці опікуном.</p> <p>У 2007 році біологічні батьки Р. висловили своє бажання повернути Р., оскільки стан здоров'я дитини покращився та був стабільним. Перша заявниця відмовилася повернути Р. і розпочала судовий процес щодо позбавлення батьків батьківських прав.</p> <p>Перша заявниця зазначала, що батьки залишили дитину в лікарні. Протягом всього часу до цього вони не проявляли інтерес до життя, здоров'я та розвитку дитини. Зауважувала, що батьки Р. жодного разу не відвідали його, а надана матеріальна допомога була недостатньою з огляду на особливі потреби дитини. Перша заявниця стверджувала, що повернення Р. було частиною плану покращення їхніх житлових умов, оскільки наявність у родині дитини-інваліда може стати підставою для отримання ними соціального житла.</p> <p>У листопаді 2008 року суд першої інстанції відхилив заяву першої заявниці; відповідне рішення суду було підтримане судом апеляційної інстанції в березні 2009 року.</p> <p>26 лютого 2009 року суд першої інстанції відхилив клопотання батьків про повернення їм сина, зазначивши, що в інтересах дитини – залишатись разом із першою заявницею.</p> <p>У невстановлену дату батьки Р. звернулися до суду із заявою про усунення перешкод у спілкуванні з Р. Скаржилися на те, що перша</p>

	<p>заявниця перешкоджала у спілкуванні з Р., та просили забезпечити доступ до дитини. Своїм рішенням від 7 травня 2009 року суд першої інстанції задовольнив клопотання батьків і встановив, що побачення з Р. мають відбуватися щоп'ятниці з 16:30 до 17:30 у будинку першої заявниці та щонеділі з 14:00 до 16:00 у будинку батьків у присутності першої заявниці.</p> <p>Надалі батьки Р. ініціювали судовий процес з метою повернення Р. У ході судового розгляду неодноразово досліджувались матеріали контактних сесій батьків та Р. за участю психологів, під час яких було встановлено, що батьки змогли налагодити взаємний контакт з дитиною, проявляли справжню турботу та любов до неї.</p> <p>У травні 2010 року суд задовольнив заяву батьків про повернення Р. Перша заявниця оскаржувала рішення суду про повернення Р. батькам, проте її скарга була залишена без задоволення.</p> <p>Р. був повернутий батькам 26 липня 2010 року.</p> <p>У подальшому перша заявниця звернулася до суду з позовом від свого імені та від імені інших заявників проти батьків Р., оскільки останні перешкоджали у підтримці контакту заявників з дитиною. Проте заявникам було відмовлено у будь якому спілкуванні з Р. Суди не взяли до уваги аргументи першої заявниці про те, що між ними було встановлено тісний контакт, та зазначили, що відповідно до положень внутрішнього законодавства лише члени сім'ї та близькі родичі можуть клопотати про підтримку спілкування з дитиною.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) щодо повернення дитини до її біологічних батьків.</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції у зв'язку із неспроможністю держави відповідача забезпечити можливість збереження взаємостосунків між дитиною та заявниками.</p>